

РЕШЕНИЕ

№ 293

гр. София, 05.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 85 състав, в публично заседание на 08.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Биляна Икономова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **6743** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на Б. Е. Х. против резолюция на министъра на вътрешните работи „Не съм съгласен“ от 29.05.2025 г., обективирана върху заявление рег. № А-6696/22.05.2025 г. по регистъра на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ МВР, с което жалбоподателят моли да бъде преназначен на длъжност „началник на сектор“ „Борба с организирани престъпни мрежи и анализ“ при отдел „Е.“ на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ МВР.

Оспорената резолюция била издадена незаконосъобразно – при неспазване на правилата за мотивиране, при грубо нарушение на материалния и процесуалния закон, при превишаване и превратно упражняване на власт. Нарушени били разпоредбите на чл. 35 и чл. 36 АПК. Заявява, че му се предлагат места в друго населено място, при по-нископлатени или по-ниски по ранг длъжностни, като жалбоподателят бил изпратен и на командировка в отдалечено място в страната. Моли да бъде прогласена нищожността на резолюцията, алтернативно – същата да бъде отменена. Моли и преписката да бъде върната за ново произнасяне. Претендира разноски, както и адвокатско възнаграждение в полза на упълномощения адвокат за оказаната безплатно правна защита.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят Б. Е. Х., редовно уведомен, се явява лично и се представлява.

Процесуалният представител на жалбоподателя моли жалбата да бъде уважена. Доказани били пороци в оспорения административен акт, които възпрепятствали правото на защита. Не била спазена формата на акта – с посочен адрес и мотиви за отказ, като се твърди и липсата на ясно изразена воля. Липсата на форма и воля водело до пълна нищожност на акта. Твърди се, че за

всяко изменение на служебно правоотношение се издава индивидуален административен акт с необходимите реквизити, какъвто в случая не бил издаден. Нарушени били разпоредбите на чл. 168 и чл. 169 ЗМВР, конкретно предвид специалния статут на лица, които са се завърнали от мисии, неблагоприятното третиране и осигуряване на възможност за израстване в кариерата. Акцентира се върху факта, че длъжността е равностойна на тази, която е искал да заеме жалбоподателят, и попада пряко в чл. 164 ЗМВР, като било налице и съгласие. Моля за отмяна на акта, респ. за прогласяване на нищожността му. Претендира адвокатско възнаграждение. Представя списък на разноските.

Жалбоподателят допълва, че са приложени две заповеди, че длъжността не е вакантна. Твърди, че има момент, в който позицията е вакантна, но е избран служител на изпълнителска длъжност, въпреки че той е на ръководна и не е избран, а можел да я заеме без конкурс. Допълва също, че дори да е оттеглено заявлението, е изтекъл срокът на временното преназначаване на Д..

В писмени бележки излага допълнително съображения за основателност на жалбата. Твърди, че жалбоподателят подава заявлението си на 16.05.2025 г., но то е регистрирано на 22.05.2025 г., като въпреки това преписката се е движила. Отделно, не било ясно, че е подадено заявление за оттегляне на предизвестията, а видно от подаденото, е регистрирано на дата 21.05.2025 г. Акцентира върху желанието на отвеника длъжността да не остане вакантна предвид прекратяване ВПД на Д. и назначаване на нов служител ВПД Б.. Допълва се, че е бил в командировка съгласно заповед от 16.05.2025 г., прогласена за нищожна с решение по адм. дело № 5879/2025 г. Мотивира нарушение на принципите на процеса – чл. 4, чл. 6 и чл. 8 – чл. 9 АПК. Приема също, че временното преназначаване на длъжността не създава титуляр по чл. 165 ЗМВР и не блокира назначаване на постоянен служител, като се прилага предимно за изпълнителски кадри. В случая липсвало ясно волеизявление, фактически и правни основания, мотиви, автор, дата, последици, предмет на акта, за да се приеме, че той е валиден. Били нарушение стандартите на ЕКПЧ, Европейската социална харта и Хартата на основните права на ЕС. Моли жалбата да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът Министър на вътрешните работи, редовно уведомен, не се явява. Чрез процесуалния му представител оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Акцентира, че датата на подписване на резолюцията от министъра е 29.05.2025 г., към която дата длъжността не е била вакантна, и министърът не бил задължен да направи изискано от който и да било служител преназначаване на конкретно пожелана длъжност. Нямаło разпоредба, която да регламентира конкретна форма при издаване на акт, когато не се допуска преназначаване. Резолюцията била издадена от оправомощен за целта орган – министърът на вътрешните работи, съгласно чл. 168, т. 4 от ЗМВР. Отделно от това, жалбоподателят вече не бил служител на МВР и бил упражнил право на пенсия. Претендира разноски в минимален размер.

В писмен отговор са изложени съображения относно неоснователността на жалбата, като се твърди, че актът е издаден на основание чл. 158, т. 4 ЗМВР. Акцентира върху факта, че длъжността, за която кандидатства, не е вакантна. Приема, че резолюцията на директора на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ МВР е акт по чл. 21, ал. 5 АПК. Заявява, че след завръщането на жалбоподателя в страната от 15.01.2025 г. от дългосрочно командироване в Европейската агенция за гранична и брегова охрана са му били предложени 20 вакантни позиции по реда на чл. 37, ал. 1 от Правилата за условията и реда за извършване на подбор, създаване на база данни и изпращане на държавни служители на МВР за участие в мисии извън територията на Република България, но той е отказал да бъде преназначен. Направено е възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав, като обсъди доводите на

страните и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 144 АПК във връзка с чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед № 8121к-5048/11.12.2015 г. на министъра на вътрешните работи Б. Е. Х. е преназначен на длъжност началник на сектор в „Мисии на международни организации“ към отдел „И. и мисии за международни организации“ при дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ /Дирекция „М.“/ МВР.

С рег. № А-6696/22.05.2025 г. на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ е подадено от Б. Е. Х. заявление до министъра на вътрешните работи за преназначаване на длъжност „началник на сектор“ „Борба с организирани престъпни мрежи и анализ“ при отдел „Е.“ на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ МВР, като е посочено предстоящо освобождаване на позиция в ДМОС и в изпълнение на чл. 37, ал. 1 от Правилата за условията и реда за извършване на подбор, създаване на база данни и изпращане на държавни служители на МВР за участие в мисии извън територията на Република България.

Върху заявлението са поставени две резолюции със съдържание „Не съм съгласен“ – едната е от 16.05.2025 г. единствено с печат на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“, а другата – от 29.05.2025 г. единствено с печат на министерство на вътрешните работи, без индивидуализиране на лицата, които са поставили резолюциите, и длъжността, която заемат.

Заявлението е съгласувано на дата 16.05.2025 г. от началник на отдел ИММО, като върху гърба му на 21.05.2025 г. е отбелязано – „длъжността, за която се кандидатства, не е вакантна, подадено е заявление за оттегляне с рег. № 812100-9473/20.05.2025 г. и Рд-26721/19.05.2025 г. на основание чл. 228, ал. 3 ЗМВР. Върху заявлението е отбелязана и дата на работен документ – 15.05.2025 г. В съдебно заседание жалбоподателят заявява, че е подал заявлението си на дата 16.05.2025 г.

Към делото са приложени:

- заявление от гл. инспектор С. Д. – ВПД „началник на сектор“ „Борба с организирани престъпни мрежи и анализ“ при отдел „Е.“ на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ МВР, с рег. № А-6147 от дата 12.05.2025 г., с което моли да бъде прекратено служебното й правоотношение на основание чл. 226, ал. 1, т. 4 ЗМВР;

- заявление от гл. инспектор С. Д. – ВПД „началник на сектор“ „Борба с организирани престъпни мрежи и анализ“ при отдел „Е.“ на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ МВР, с рег. № Рд-26721/19.05.2025 г., с което моли да бъде оттеглено подаденото от нея заявление от 12.05.2025 г., върху което заявление е поставена резолюция „Съгласен съм“ от дата 27.05.2025 г., без индивидуализиране на лицето, което е поставило резолюцията, и длъжността, която заема;

- заповед № 8121к-11271/24.07.2024 г. на министъра на вътрешните работи, видно от която на длъжност „началник на сектор“ „Борба с организирани престъпни мрежи и анализ“ при отдел „Е.“ на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ МВР е временно преназначена за срок от една година С. Д.;

- заповед № 8121к-9273/04.07.2025 г. на министъра на вътрешните работи, видно от която е прекратено временното преназначаване на С. Д. на длъжност „началник на сектор“ „Борба с организирани престъпни мрежи и анализ“ при отдел „Е.“ на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ МВР;

- заповед № 8121к-9352/10.07.2025 г. на министъра на вътрешните работи, видно от която на длъжност „началник на сектор“ „Борба с организирани престъпни мрежи и анализ“ при отдел „Е.“ на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ МВР е временно преназначена за срок от една година М. Б.;

- актове за сдаване и встъпване в длъжност от 24.07.2025 г., съответно на лицата С. Д. и М. Б.;

- заповед № 3-250/16.05.2025 г. на директора на дирекция „Международно оперативно

сътрудничество“ МВР, с която се командирова жалбоподателя в Гранично полицейско управление – Р. при Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Р., при ГДГП – МВР, за периода от 19.05.2025 г. до 17.06.2025 г. вкл., върху която е направено отбелязване от адресата ѝ, че не е съгласен;

- заповед № 8151к-10586/11.09.2025 г. на министъра на вътрешните работи, видно от която е прекратено служебното правоотношение със жалбоподателя поради съкращаване на длъжността и отказ на служителя за заеме друга предложена му длъжност – протокол от 27.08.2025 г.

Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав, при така установената фактическа обстановка, като прецени доводите на страните и служебно по реда на чл. 168, ал. 1 във вр. с чл. 146 АПК провери законосъобразността на административния акт, формира следните правни изводи:

Жалбата е допустима - подадена е в срок по чл. 140, ал. 1 АПК от лице с правен интерес срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол и го засяга неблагоприятно, като подробни съображения за това са изложени във влязло в сила Определение от 19.09.2025 г., постановено по настоящото дело.

Разгледана по същество, тя е ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК „съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК“. Независимо дали жалбоподателят е релевиран доводи за нищожността на акта, съдът е длъжен, спазвайки и принципа на служебното начало, да установи дали такава следва да бъде прогласена с оглед установените факти и приложените доказателства. Изпълнението на това негово задължение се дължи при всеки случай на допустимо оспорване, като се акцентира и върху особеностите на съдебното производство по недопустимо поради просрочие оспорване, при което приложение намират разпоредбите на чл. 149, ал. 5 и чл. 168, ал. 3 АПК. Следва да се отбележи, че при произнасяне по съществуващото на спора с влязло в сила съдебно решение, повторно оспорване на акта въз основа на доводи за неговата нищожност е недопустимо.

„При контрола за законосъобразност се преценява съответствието на административния акт със закона, докато при нищожността - тази преценка се свежда до извеждането на един много тежък порок, тежък до степен да направи невъзможно съществуването на акта като такъв. Порокът е толкова тежък, че приравнява административния акт на „правно нищо“, на несъществуващ факт. В същото време този акт създава една привидност на правни последици, които заинтересуваното лице има интерес да отстрани. След като нищожният акт не поражда валидни правни последици, той не би могъл да породи и валидни правни задължения. В същото време следва да е налице за адресата правна възможност да иска от останалите участници в административното правоотношение да се съобразят с това.“ /ТР № 3/16.04.2013 г. по т.д. № 1/2012 г. на ВАС на РБ/.

„Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен и за да не създава правна привидност, че съществува, при констатиране на основание за нищожност, съдът следва да го отстрани от правния мир чрез прогласяване на неговата нищожност. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове /чл. 146, т. 1-т. 5 от АПК/ се обуславят следните изводи: 1. всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта; 2. порокът във формата е основание за нищожност, когато неспазването ѝ води до недействителност на акта, приравнява се на липса на форма въобще, а оттам - и на липса на волеизявление; 3. допуснатите съществени нарушения на административно-производствените правила, довели до липса на волеизявление /липса на кворум/, когато са повлияли или биха могли

да повлияят върху съдържанието на акта, както и когато, ако не бяха допуснати, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред административния орган въпрос, са предпоставка за обявяване нищожността на акта; 4. основание за нищожността на акта е и липсата на законова опора, т.е. липсата на приложима по време, място и лица материалноправна норма при издаването на конкретния административен акт; пълна липса на предпоставките, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; актът е изцяло лишен от законово основание; актът със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган; 5. при превратно упражняване на власт. На последно място е изискването за съответствие с целта на закона, което е такова по чл. 146, т. 5 от АПК, като несъответствието на административния акт с целта на закона обуславя нищожност само тогава, когато преследваната с него цел е различна от законоустановената и не би могла да се постигне с никакъв акт.“ /решение по адм. д. № 8476/2017 г. на АССГ, оставено в сила с решение по адм. дело № 15051/2018 г. на ВАС, Второ отделение/.

В заключение, следва да се отбележи, че незаконосъобразността като понятие има две значения – в широк и тесен смисъл. В обхвата на понятието, широк смисъл, се включват всички основания за прогласяване на нищожност /конкретно по чл. 146, т. 1 АПК поради некомпетентност на органа, издал акта, и специфичните такива по чл. 146, т. 2-5 АПК, коментирани по-горе според тежестта на порока/, т.е. обуславящите валидността на акта предпоставки, и основанията за незаконосъобразност по чл. 146, т. 2-5 АПК, в тесен смисъл на понятието, обуславящи отмяна на акта. Отделно, в теорията и практиката е застъпено и становище, че понятието „законосъобразност“ би могло да се разбира ограничително като съответствие на акта с материалния закон.

Настоящият съдебен състав формира извод, че оспорената резолюция е издадена от некомпетентен административен орган, поради което е и налице основание за прогласяване на нищожността му по чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК.

Дирекция „М.“ е основна структура на МВР съгласно чл. 37, ал. 1, т. 6 ЗМВР.

Съгласно чл. 46, ал. 1 ЗМВР дирекциите по чл. 37, ал. 1, т. 4 – 7 ЗМВР, сред които и Дирекция „М.“, се ръководят от директори, които:

1. осъществяват общото и непосредственото им ръководство;
2. управляват човешките ресурси.

В зависимост от функциите и дейностите им в дирекциите по чл. 37, ал. 1, т. 4 - 6 ЗМВР, сред които и Дирекция „М.“, могат да се създават териториални звена, отдели и сектори /чл. 45, ал. 2 ЗМВР/. Териториалните звена се ръководят от съответния директор /чл. 45, ал. 3 ЗМВР/. Съгласно чл. 4, ал. 3 от Закона за администрацията в дирекциите могат да се създават отдели, а съгласно чл. 4, ал. 4 от с. з. при необходимост към отделите могат да се създават сектори. Съгласно чл. 10, ал. 1 от Закона за администрацията административното ръководство на звената в администрацията се осъществява от началник - за отдел, и началник - за сектор. Правомощията на началниците на отдели и сектори в дирекции на МВР са разписани в чл. 30 ПУДМВР.

Не е спорно, че Б. Е. Х. заема длъжността „началник на сектор“ „Мисии на международни организации“ при отдел „И. и мисии на международни организации“ на Дирекция „М.“ МВР. Не е спорно и, че същият иска да бъде преназначен на длъжност „началник на сектор“ „Борба с организирани престъпни мрежи и анализ“ при отдел „Е.“ на Дирекция „М.“ МВР. Началник сектор в Дирекция „М.“ МВР е ръководна длъжност съгласно раздел XIII, т. 3 от приложение № 1 към заповед № 81213-140 от 24 януари 2017 г. относно утвърждаване на Класификатор на длъжностите в МВР за служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 и 3 и ал. 3 ЗМВР. Съгласно чл. 158, т. 1 и т. 4 ЗМВР Министърът на вътрешните работи или определено от него длъжностно лице от състава на министерството назначава държавните служители на висши ръководни и ръководни длъжности

и преназначава държавните служители на висши ръководни и ръководни длъжности. По аргумент на тези разпоредби и на чл. 159, ал. 1 ЗМВР ръководителите на структурите по чл. 37 ЗМВР, какъвто е и директорът на дирекция „М.“ МВР, не преназначават държавни служители на ръководни длъжности, каквато безспорно заема жалбоподателят **Б. Е. Х.**

Действително и след направено тълкуване на цитираните разпоредби в настоящото производство е конституиран като страна министърът на вътрешните работи, от същия е получен писмен отговор и същият е представляван в открито съдебно заседание, като и той е сочен от жалбоподателят като издател на оспорената резолюция. Въпреки това съдията докладчик вече е изразил принципното си становище по сходен казус, от което не намира за необходимо да се отклонява и което ще бъде възпроизведено по-долу.

В конкретния случай не се установява кое е лицето, издало оспорената в настоящото съдебно производство резолюция. Същата е издадена на 29.05.2025 г., като след текстовата част е положен подпис, без да е индивидуализирано лицето, чийто подпис е положен, и без да е посочена длъжността, която заема. Върху резолюцията е поставен единствено печат на Министерство на вътрешните работи. Нарушена е разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 1 и т. 8 АПК, съгласно която „когато административният акт се издава в писмена форма, той съдържа наименование на органа, който го издава, дата на издаване и подпис на лицето, издало акта, с означаване на длъжността му“. Нарушаването на цитираната разпоредба води до ограничаване преценката на съда разполагало ли е лицето, издало акта, с компетентността да обективира в разпоредителната част на този акт волята си, така че жалбоподателят да бъде неблагоприятно засегнат. Липсата на реквизитите - наименование на органа, който издава акта, и означаване на длъжността, която заема - обуславя извод за липсата на форма на оспорения акт, доколкото е възпрепятствана преценката на съда компетентно ли е по материя, място и време лицето, което в действителност е издало акта. Дори и да се приеме, с оглед изложеното по-горе, че се доказва в случая кое е лицето, което всъщност е поставило подписа си под текстовата част на резолюцията, и заемало ли е длъжността, която се изисква по закон, то следва да се подчертае, че е недопустимо в хода на съдебното производство да се дописва съдържанието на оспорения акт, вкл. и това не се следва ex lege. Дали властта /компетентността/, която законодателят е предоставил на органа, е упражнена законосъобразно е въпрос, на който съдът следва да отговори, след като е отговорил на първия въпрос – имал ли е компетентност органът и в нейните рамки ли е действал. В случая няма как да се отговори на тези два въпроса.

На основание чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК следва да бъде прогласена нищожността на оспорения акт. Предвид това и доколкото нищожният административен акт не поражда правни последици, то съдът не проверява дали са изпълнени останалите предпоставки за законосъобразност, предвидени в чл. 146, т. 2-5 АПК. На основание чл. 173, ал. 2 и чл. 174 АПК и доколкото административното производство е образувано по подадено от **Б. Е. Х.** заявление, а не – служебно, то преписката следва да бъде изпратена за ново произнасяне от компетентния административен орган – министъра на вътрешните работи, по това заявление в съответствие с изложените в постановения съдебен акт задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, като бъде указан едномесечен срок за произнасяне, считано от влизането в сила на този съдебен акт.

В този смисъл е Решение по адм. д. № 9929/2014 г., VI отд. на ВАС, Решение по адм. д. № 7439/2025 г., V отд. на ВАС, Решение по адм. д. № 4137/2022 г., I отд. на ВАС, Решение по адм. д. № 10570/2021 г., VII отд. на ВАС, Решение по адм. д. № 8241/2015 г., V отд. на ВАС, Решение по адм. д. № 10090/2011 г., IV отд. на ВАС, Решение по адм. д. № 5199/2010 г., IV отд. на ВАС, Решение по адм. д. № 1909/2007 г., IV отд. на ВАС.

Разноски:

С оглед изхода от спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер на 10 лева, представляващи държавна такса. Предвид влизането на Република България в еврозоната от 01.01.2026 г. тази сума следва да бъде изчислена по курса на БНБ за едно евро - 1.95583 лева, или 5.11 евро.

Приложение намира и разпоредбата на чл. 77 от ГПК, съгласно която „ако страната остане задължена за разноски, съдът постановява определение за принудителното им събиране“. „Актът на съда, с който се осъжда жалбоподателя да заплати дължимата неплатена при подаване на жалбата държавна такса не е правораздавателен по своята същност, тъй като не разрешава правен спор между две страни, а е акт с финансово-административен публичноправен характер.“ /така вж. Определение по адм. д. № 11969/2021 г., VII отд. на ВАС/. „Съдебната практика еднозначно приема, че постановяването на определение по чл. 77 ГПК не е ограничено в рамките на висящото съдебно производство и може да се постанови и след завършването на делото с окончателен акт“ /така вж. Определение по адм. д. № 9532/2022 г., II отд. на ВАС/. Поради това, че **Б. Е. Х.** е подал жалба срещу два акта, то същият следва да заплати сумата в размер на 10 лева или 5.11 евро по сметката на Административен съд София-град, представляваща дължимата за образуване на съдебното производство държавна такса.

Що се отнася до искането на адвоката на жалбоподателя за присъждане на разноски по реда на чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, съдът намира същото за основателно. „За да упражни правото си на присъждане на адвокатско възнаграждение, е достатъчно адвокатът да представи сключен със страната договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че такава се предоставя безплатно на някое от основанията по чл. 38, ал. 1, т. 1 - 3 ЗАдв., като наличието на конкретно посоченото основание не се нуждае от доказване. Отнася се за изрично предвидено изключение от общия принцип, според който се заплащат само реално направените по делото разноски, поради което чл. 38, ал. 2 ЗАдв. следва да се тълкува буквално и да се прилага, без да се изискват и събират доказателства относно съществуването на някое от основанията, посочени в чл. 38, ал. 1, т. 1 - 3 ЗАдв.“. /така вж. Решение по адм. д. № 9332/2022 г., III отд. на ВАС/. Предвид изложеното и съобразявайки изхода от спора, в полза на адвоката, осъществил безплатна правна помощ пред АССГ съгласно представения договор за правна защита и съдействие, следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 750 лева, определен съгласно чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата във връзка с чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатската работа, или неговата равностойност в евро 383.47. Съдът намира, че възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно, тъй като неговият размер съответства на фактическата и правна сложност на делото, компенсира разумно и справедливо адвоката за положен труд във връзка с производството, а присъждането му не води до неоснователно обогатяване на страната.

Така мотивиран, **Административен съд София-град. Първо отделение. 85-и състав**
РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на резолюция на министъра на вътрешните работи „Не съм съгласен“ от 29.05.2025 г., обективирана върху заявление рег. № А-6696/22.05.2025 г. по регистъра на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ МВР, с което Б. Е. Х. моли да бъде преназначен на длъжност „началник на сектор“ „Борба с организирани престъпни мрежи и анализ“ при отдел „Е.“ на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ МВР.

ИЗПРАЩА преписката за ново произнасяне от министъра на вътрешните работи по заявление с рег. № А-6696/22.05.2025 г. по регистъра на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ МВР, подадено от Б. Е. Х., в едномесечен срок от влизане в сила на

постановения съдебен акт в съответствие със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, изложени в него.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи, със седалище – [населено място], да заплати на Б. Е. Х., ЕГН [ЕГН], с адрес – [населено място],[жк][жилищен адрес] сумата в размер на 5.11 евро, представляваща направените по делото разноски.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи, със седалище – [населено място], да заплати на адв. А. Н. Ж. от САК, адрес – [населено място], ж. к. „Л. П м. р.“ [жилищен адрес] адвокатско възнаграждение в размер на 383.47 евро за оказаната безплатно пред настоящата съдебна инстанция правна помощ и съдействие.

ОСЪЖДА Б. Е. Х., ЕГН [ЕГН], с адрес – [населено място],[жк][жилищен адрес] да заплати по сметката на Административен съд София-град сумата в размер на 5.11 евро, представляваща дължима по делото държавна такса.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от съобщаването му на страните до Върховен административен съд на Република България чрез Административен съд София-град.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: